

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 2. oktobra 2025 *

„Predhodno odločanje – Priznavanje poklicnih kvalifikacij – Direktiva 2005/36/ES – Člen 2 – Osebnostno področje uporabe – Direktiva 2004/38/ES – Člen 3 – Pojem ‚upravičenci‘ – Državljan tretje države, zakonec državljan Unije, ki ni uresničeval svoje pravice do prostega gibanja – Neuporabljenost – Nedopustnost“

V zadevi C-573/24,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Oldenburg (upravno sodišče v Oldenburgu, Nemčija) z odločbo z dne 8. avgusta 2024, ki je na Sodišče prispela 27. avgusta 2024, v postopku

B

proti

Niedersächsischer Zweckverband zur Approbationserteilung (NiZzA),

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi S. Rodin, predsednik senata, N. Piçarra in N. Fenger (poročevalec), sodnika,

generalna pravobranilka: T. Čapeta,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za špansko vlado A. Torró Molés, agent,
- za francosko vlado B. Dourthe in M. Guiresse, agentki,
- za italijansko vlado S. Fiorentino, agent, skupaj z E. Cikatelli, procuratore dello Stato, in E. Feolo, avvocato dello Stato,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman in M. H. S. Gijzen, agentki,

* Jezik postopka: nemščina.

- za avstrijsko vlado A. Posch, J. Schmoll in P. Selim, agenti,
- za Evropsko komisijo L. Armati, M. Noll-Ehlers in J. Szczodrowski, agenti,
- za Nadzorni organ EFTA J. Førde, K. Isaksen in M.-M. Joséphidès, agenti,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 3(3), člena 21(1) in točke 5.1.1 Priloge V k Direktivi Evropskega parlamenta in Sveta 2005/36/ES z dne 7. septembra 2005 o priznavanju poklicnih kvalifikacij (UL 2005, L 255, str. 22).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med osebo B in Niedersächsischer Zweckverband zur Approbationserteilung (združenje Spodnje Saške za izdajo dovoljenj za opravljanje dejavnosti, v nadaljevanju: NiZzA), ker je to združenje osebi B zavrnilo izdajo dovoljenja za opravljanje zdravniškega poklica v Nemčiji ali, podredno, pripustitev k preizkusu poklicne usposobljenosti.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2004/38/ES

- 3 Člen 2 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46), naslovljen „Opredelitve pojmov“, določa:

„Za namene te direktive:

[...]

2. ‚Družinski član‘ pomeni:
(a) zakonca;

[...].“

4 Člen 3 te direktive, naslovljen „Upravičenci“, v odstavku 1 določa:

„Ta direktiva se uporablja za vse državljane Unije, ki se preselijo ali prebivajo v državi članici razen v tisti državi, katere državljani so, in za njihove družinske člane, kot opredeljene v točki 2 člena 2, ki jih spremljajo ali se jim pridružijo.“

5 Člen 24 navedene direktive, naslovljen „Enako obravnavanje“, v odstavku 1 določa:

„Ob upoštevanju posebnih določb, ki so izrecno predvidene v Pogodbi in sekundarni zakonodaji, bi morali vsi državljani Unije, ki na podlagi te direktive prebivajo na ozemlju države članice gostiteljice, uživati enako obravnavanje kot državljani te države članice v okviru Pogodbe. Uživanje te pravice se razširi na družinske člane, ki niso državljani države članice in ki imajo pravico do prebivanja ali do stalnega prebivanja.“

Direktiva 2005/36

6 Člen 2 Direktive 2005/36, naslovljen „Področje uporabe“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Ta direktiva se uporablja za vse državljane države članice, ki želijo kot samozaposlene ali zaposlene osebe opravljati reguliran poklic, vključno s svobodnim poklicem, v državi članici, v kateri niso pridobili svojih poklicnih kvalifikacij.

2. Vsaka država članica lahko dovoli državljanom države članice, ki imajo dokazila o poklicnih kvalifikacijah, ki jih niso pridobili v tej državi članici, da na njenem ozemlju opravljajo reguliran poklic v smislu člena 3(1)(a) v skladu z njenimi pravili. V primeru poklicev, zajetih v poglavju III naslova III, se pri tem začetnem priznavanju spoštuje minimalne pogoje usposobljenosti, določene v omenjenem poglavju.“

7 Člen 3 te direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„1. Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[...]

(c) ‚dokazila o formalnih kvalifikacijah‘: diplome, spričevala in druga dokazila o uspešno dokončanem poklicnem usposabljanju, pridobljenem predvsem v Skupnosti, ki jih izda organ v državi članici, imenovan v skladu z zakoni ali drugimi predpisi te države članice. Kadar se prvi stavek te opredelitve ne uporablja, se dokazila o formalnih kvalifikacijah, navedena v odstavku 3, obravnavajo kot dokazila o formalnih kvalifikacijah;

[...]

3. Dokazila o formalnih kvalifikacijah, ki jih izda tretja država, se obravnavajo kot dokazila o formalnih kvalifikacijah, če ima imetnik tri leta poklicnih izkušenj v zadevnem poklicu na ozemlju države članice, ki je priznala ta dokazila o formalnih kvalifikacijah v skladu s členom 2(2), kar potrdi ta država članica.“

- 8 Člen 21 navedene direktive, naslovljen „Načelo avtomatičnega priznavanja“, v odstavku 1 določa:
- „Vsaka država članica prizna dokazila o formalnih kvalifikacijah za zdravnika, ki omogočajo dostop do poklicnih dejavnosti zdravnika z osnovno usposobljenostjo in zdravnika specialista, ter dokazila o formalnih kvalifikacijah za medicinsko sestro za splošno zdravstveno nego, zobozdravnika, zobozdravnika specialista, veterinarja, farmacevta in arhitekta, naštetih v točkah 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 in 5.7 1 Priloge V, ki izpolnjujejo minimalne pogoje usposobljenosti iz členov 24, 25, 31, 34, 35, 38, 44 in 46, ter za dostop do poklicnih dejavnosti in njihovega opravljanja priznava takim dokazilom enako veljavnost na svojem ozemlju kot dokazilom o formalnih kvalifikacijah, ki jih sama izdaja.
- Taka dokazila o formalnih kvalifikacijah morajo izdati pristojni organi v državah članicah, priložiti pa jim je treba, kadar je to primerno, ustrezna potrdila, naštetih v točkah 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 in 5.7.1 Priloge V.
- [...]“
- 9 V točki 5.1.1 Priloge V k Direktivi 2005/36, naslovljeni „Dokazila o formalnih kvalifikacijah za zdravnika z osnovno medicinsko usposobljenostjo“, so za vsako državo članico naštetih dokazila o formalnih kvalifikacijah, ki omogočajo dostop do zdravniškega poklica, organizacije, pooblaščenice za izdajanje teh dokazil, in po potrebi potrdila, ki so priložena tem dokazilom o formalnih kvalifikacijah.

Nemško pravo

- 10 Člen 3, od (1) do (3), Bundesärzteordnung (zvezni pravilnik o zdravniškem poklicu) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: BÄO), določa:
- „(1) Osnovna zdravniška licenca se podeli na podlagi vloge, če je prosilec
- [...]
4. po opravljenem študiju medicine [...] uspešno opravil državni strokovni izpit na področju uporabe tega zakona,
- [...]
- Medicinsko usposabljanje, dopolnjeno v eni od drugih držav članic Evropske unije [...], se šteje za izobraževanje v smislu točke 4 [...]
- [...]
- Osnovna zdravniška licenca se ne podeli, če strokovni izpit ali del strokovnega izpita na podlagi pravilnika, navedenega v členu 4(1), dokončno ni bil opravljen.
- Sedmi stavek se ne uporablja, če ima prosilec dokazilo o formalnih kvalifikacijah, ki ga je treba priznati na podlagi [Direktive 2005/36].

(2) Če pogoj iz odstavka 1, prvi stavek, točka 4, ni izpolnjen, se prosilcem, ki so izobraževanje za zdravnika zaključili v drugi državi članici Evropske unije [...], osnovna zdravniška licenca podeli, če je njihova izobrazba enakovredna.

[...]

Če obstajajo bistvene razlike, [...] morajo prosilci dokazati, da imajo znanja in sposobnosti, ki so potrebne za opravljanje zdravniškega poklica.

To dokažejo s preizkusom poklicne usposobljenosti, ki se nanaša na ugotovljene bistvene razlike.

[...]

Stavki od drugega do devetega veljajo tudi za prosilce, ki imajo dokazilo o formalnih medicinskih kvalifikacijah, ki je bilo izdano v državi, ki ni navedena v prvem stavku (tretja država), in ki ga je priznala druga država izmed držav, navedenih v prvem stavku.

(3) Če pogoj iz odstavka 1, prvi stavek, točka 4, ni izpolnjen, se prosilcem, ki imajo dokazilo o formalnih medicinskih kvalifikacijah, ki je bilo izdano v državi, ki ni navedena v odstavku 2, prvi stavek (tretja država), osnovna zdravniška licenca podeli, če je njihova izobrazba enakovredna.

Drugi do šesti stavek ter osmi in deveti stavek odstavka 2 se smiselno uporabljajo za preverjanje enakovrednosti.

Potrebna znanja in sposobnosti se dokažejo z opravo preizkusa, ki se nanaša na vsebino državnega zaključnega izpita.

[...]“

- 11 Člen 36(1) Approbationsordnung für Ärzte (pravilnik o dovoljenju za opravljanje poklica zdravnika) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa:

„Preizkus usposobljenosti iz člena 3(2), sedmi stavek, [BÄO] se nanaša na predmete [...], pri katerih je pristojni organ ugotovil bistvene razlike v smislu člena 3(2), osmi stavek, [BÄO].

[...]“

- 12 Člen 37(1) in (7) tega pravilnika določa:

„(1) Preizkus se nanaša na predmeta interna medicina in kirurgija. [...]

[...]

(7) Preverjanje znanja mora biti organizirano vsaj dvakrat letno.

Možno ga je dvakrat ponoviti. [...]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 13 Oseba B je srbska državljanka, ki je poročena z nemškim državljanom. V Srbiji je devet let študirala medicino in leta 2008 pridobila državno diplomu iz medicine ter leta 2010 doktorat iz medicine, ki so ga izdale srbske univerze. V letih 2011 in 2012 je delala kot zdravnica specializantka v bolnišnici v Srbiji.
- 14 Oseba B je 11. aprila 2013 pri Bezirksregierung Düsseldorf (okrožna uprava v Düsseldorfu, Nemčija) zaprosila za izdajo dovoljenja za opravljanje poklica zdravnika v Nemčiji.
- 15 Ta uprava je z odločbo z dne 6. decembra 2013 ugotovila, da stopnja izobrazbe iz medicine, ki jo je oseba B pridobila v Srbiji, in stopnja izobrazbe, ki se z nemškim pravom zahteva za izdajo tega dovoljenja, nista enakovredni. Zato je odločila, da mora oseba B uspešno opraviti preizkus znanja, da bi lahko pridobila navedeno dovoljenje.
- 16 Oseba B je ta preizkus znanja trikrat opravljala neuspešno. Zato je Landesverwaltungsamt Sachsen-Anhalt (deželni upravni urad v Saški-Anhalt, Nemčija) z odločbo z dne 11. novembra 2016 zavrnil prošnjo osebe B za pridobitev tega dovoljenja, ker je bilo treba njen neuspeh pri navedenem nadzoru v skladu z nemškim pravom šteti za dokončen.
- 17 Oseba B je junija 2017 v Avstriji začela postopek za priznanje ravni medicinske izobrazbe, ki jo je pridobila v Srbiji.
- 18 Universität Wien (univerza na Dunaju, Avstrija) je z odločbo z dne 22. oktobra 2018 ugotovila, da sta dokazilo o medicinskem usposabljanju, ki ga je oseba B pridobila v Srbiji, in avstrijska diploma iz medicine enakovredna. Zato je odločila, da ima oseba B pravico uporabljati naziv doktor medicine.
- 19 Oseba B je z dopisoma z dne 5. in 10. decembra 2018 pri združenju NiZzA vložila prošnjo za pridobitev dovoljenja za opravljanje poklica zdravnika in, podredno, za pripustitev k preizkusu poklicne usposobljenosti.
- 20 Združenje NiZzA je z odločbo z dne 12. julija 2019 to vlogo zavrnilo z obrazložitvijo, da je deželni upravni urad v Saški-Anhalt 11. novembra 2016 prošnjo osebe B za pridobitev dovoljenja za opravljanje poklica zdravnika dokončno zavrnil.
- 21 Oseba B je 24. julija 2019 zoper to odločbo vložila tožbo pri Verwaltungsgericht Oldenburg (upravno sodišče v Oldenburgu, Nemčija), ki je predložitveno sodišče.
- 22 Oseba B je 1. decembra 2019 začela delati v bolnišnici v Avstriji kot zdravnica specializantka. V tej bolnišnici je bila zaposlena več kot tri leta.
- 23 Oseba B v okviru postopka pred predložitvenim sodiščem navaja, da ima dokazilo o formalnih kvalifikacijah v smislu Direktive 2005/36, med drugim zato, ker je v Avstriji pridobila tri leta poklicnih izkušenj v skladu s členom 3(3) te direktive.

- 24 Predložitveno sodišče navaja, da lahko v skladu z nemškim pravom osebe, ki imajo dokazilo o medicinskem usposabljanju, ki ga je izdala tretja država, pridobijo dovoljenje za opravljanje poklica zdravnika v Nemčiji le, če se stopnja izobrazbe, pridobljene v tej tretji državi, šteje za enakovredno tisti, ki se v nemškem pravu zahteva za izdajo tega dovoljenja, ali če, kadar stopnja izobrazbe ni enakovredna, uspešno opravijo preizkus znanja.
- 25 Če pa je dokazilo o medicinskem usposabljanju, ki ga je izdala tretja država, priznala država članica, ki ni Zvezna republika Nemčija, in če pristojni nemški organ ne ugotovi, da sta stopnji izobrazbe enakovredni, lahko imetnik tega dokazila pridobi dovoljenje za opravljanje poklica zdravnika v Nemčiji, če uspešno opravi preizkus poklicne usposobljenosti.
- 26 Predložitveno sodišče pojasnjuje tudi, da je mogoče v skladu z nemškim pravom preizkus znanja in preizkus poklicne usposobljenosti opravljati največ trikrat. Poleg tega se v skladu s tem pravom dovoljenje za opravljanje poklica zdravnika ne izda v primeru dokončnega neuspeha pri državnem zdravniškem izpitu ali pri eni od vmesnih stopenj tega izpita, kar naj bi bilo podano v obravnavanem primeru.
- 27 Vendar se tak razlog za zavrnitev v skladu z nemškim pravom ne uporablja, če ima prosilec dokazilo o formalnih kvalifikacijah, ki ga je treba priznati v skladu z Direktivo 2005/36.
- 28 Predložitveno sodišče meni, da oseba B spada na osebno področje uporabe te direktive, čeprav je to področje uporabe v členu 2(1) navedene direktive omejeno na državljane držav članic. Po mnenju tega sodišča se oseba B kot žena nemškega državljana lahko sklicuje na to direktivo na podlagi enakega obravnavanja, določenega z Direktivo 2004/38.
- 29 Poleg tega to sodišče meni, da oseba B izpolnjuje pogoje iz člena 3(3) Direktive 2005/36, ker ji je bilo v državi članici, ki ni Zvezna republika Nemčija, in sicer v Republiki Avstriji, priznano njeno dokazilo o formalnih kvalifikacijah, ki ga je izdala tretja država, in je v tej drugi državi članici pridobila tri leta poklicnih izkušenj.
- 30 V tem okviru se navedeno sodišče sprašuje, ali bi bilo treba osebi B na podlagi člena 21 te direktive izdati dovoljenje za opravljanje poklica zdravnika v Nemčiji.
- 31 V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Oldenburg (upravno sodišče v Oldenburgu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

Ali je treba člen 3(3) Direktive [2005/36] razlagati tako, da mora druga država članica to, da je država članica priznala dokazilo o formalnih medicinskih kvalifikacijah, ki ga je izdala tretja država, in potrdila najmanj tri leta poklicnih izkušenj na ozemlju prvonavedene države članice, šteti za enakovredno dokazilom o formalnih kvalifikacijah, navedenim v točki 5.1.1 Priloge V k Direktivi [2005/36], in mora druga država članica zato na podlagi načela avtomatičnega priznavanja iz člena 21(1) [navedene direktive] za dostop do poklicnih dejavnosti in njihovega opravljanja priznati dokazilom v smislu člena 3(3) Direktive [2005/36] enako veljavnost na svojem ozemlju kot dokazilom o formalnih kvalifikacijah, ki jih sama izdaja?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 32 V skladu z ustaljeno sodno prakso je v okviru postopka, uvedenega s členom 267 PDEU, le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločbo, ki bo izdana, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po predhodni odločbi, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi upoštevnost vprašanj, ki jih postavi Sodišču. Zato Sodišče, kadar se zastavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, načeloma mora odločiti (glej sodbi z dne 8. novembra 1990, Gmurzynska-Bscher, C-231/89, EU:C:1990:386, točki 19 in 20, in z dne 22. oktobra 2024, Kolin İnşaat Turizm Sanayi ve Ticaret, C-652/22, EU:C:2024:910, točka 36).
- 33 Vendar mora Sodišče preučiti okoliščine, v katerih mu je nacionalno sodišče predložilo zadevo, da preveri, ali je zanjo pristojno in ali je predlog, ki mu je bil predložen, dopusten (sodba z dne 22. oktobra 2024, Kolin İnşaat Turizm Sanayi ve Ticaret, C-652/22, EU:C:2024:910, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 34 Sodišče lahko zlasti preveri, ali se določbe prava Unije, na katere se nanašajo vprašanja za predhodno odločanje, uporabljajo za spor o glavni stvari. Če ni tako, te določbe za rešitev tega spora niso upoštevne in predložitveno sodišče predhodne odločbe, za katero se prosi, ne potrebuje za izdajo sodbe, zato je treba ta vprašanja razglasiti za nedopustna (glej v tem smislu sodbi z dne 22. oktobra 2024, Kolin İnşaat Turizm Sanayi ve Ticaret, C-652/22, EU:C:2024:910, točka 38, in z dne 3. aprila 2025, Swiftair, C-701/23, EU:C:2025:237, točka 28).
- 35 V tej zadevi predložitveno sodišče Sodišče sprašuje o razlagi člena 3(3) Direktive 2005/36 v okviru spora med državljanko tretje države in organi države članice, ker ji ti organi niso izdali dovoljenja za opravljanje zdravniškega poklica v tej državi članici.
- 36 V skladu s členom 2(1) te direktive se ta uporablja za vse državljane države članice, ki želijo kot samozaposlene ali zaposlene osebe opravljati reguliran poklic, vključno s svobodnim poklicem, v državi članici, v kateri niso pridobili svojih poklicnih kvalifikacij.
- 37 Ker ta določba osebno področje uporabe navedene direktive izrecno omejuje na državljane držav članic, državljani tretjih držav ne spadajo na njeno področje uporabe.
- 38 Vendar predložitveno sodišče predvideva možnost, da se državljani tretje države sklicuje na pravila o priznavanju poklicnih kvalifikacij iz Direktive 2005/36 na podlagi enakega obravnavanja iz člena 24(1) Direktive 2004/38.
- 39 V zvezi s tem ni mogoče šteti, da zgolj okoliščina, da je državljani tretje države družinski član državljana Unije, pomeni, da se ta lahko sklicuje na pravice, podeljene z Direktivo 2004/38, med katerimi je pravica iz člena 24(1) te direktive.
- 40 Člen 3(1) Direktive 2004/38 namreč določa, da spadajo na področje uporabe te direktive in so upravičenci do pravic, ki jih ta podeljuje, državljani Unije, ki se preselijo ali prebivajo v državi članici, ki ni država, katere državljani so, in njihovi družinski člani, kot so opredeljeni v točki 2 člena 2 navedene direktive, ki jih spremljajo ali se jim pridružijo (sodba z dne 10. septembra 2019, Chenchooliah, C-94/18, EU:C:2019:693, točka 54 in navedena sodna praksa).
- 41 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da iz jezikovne, sistematčne in teleološke razlage določb Direktive 2004/38 izhaja, da ta direktiva ureja le pogoje za vstop in prebivanje državljana Unije v drugih državah članicah od tiste, katere državljani je, in da z njo ni mogoče utemeljiti izvedene

pravice do prebivanja državljan tretje države, ki je družinski član državljan Unije, v državi članici, katere državljanstvo ima navedeni državljan Unije (glej v tem smislu sodbi z dne 14. novembra 2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, točka 33, in z dne 5. junija 2018, Coman in drugi, C-673/16, EU:C:2018:385, točka 20).

- 42 Sodišče je tudi pojasnilo, da se ta direktiva ne uporablja v položaju, v katerem zadevni državljan Unije ni nikoli uresničeval svoje pravice do prostega gibanja in je vedno prebival v državi članici, katere državljanstvo ima. Ker državljan Unije ne spada pod pojem „upravičenec“ v smislu člena 3(1) navedene direktive, njegov družinski član prav tako ne spada pod ta pojem, ker pravice, ki jih ta direktiva podeljuje družinskim članom upravičenca iz te direktive, niso pravice teh članov, temveč izvedene pravice, ki so jih pridobili kot družinski člani upravičenca (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, točka 22 in navedena sodna praksa).
- 43 Iz tega sledi, da se državljan tretje države ne more sklicevati na svoj status družinskega člana državljan Unije, da bi v državi članici, katere državljanstvo ima ta državljan Unije, zahteval enako obravnavanje kot državljani te države članice, določeno v členu 24(1) te direktive.
- 44 V obravnavanem primeru je, najprej, iz predložitvene odločbe razvidno, da se spor o glavni stvari nanaša na prošnjo državljanke tretje države za pridobitev dovoljenja za opravljanje zdravniškega poklica v državi članici, katere državljanstvo ima državljan Unije, s katerim je poročena.
- 45 Ugotoviti je torej treba, da taka državljanica tretje države ne more učinkovito uveljavljati člena 24(1) Direktive 2004/38, tako da se na to direktivo ni mogoče sklicevati za utemeljitev uporabe Direktive 2005/36 za ta spor.
- 46 Dalje, predložitveno sodišče ne navaja nobene druge določbe prava Unije niti nobenega tujega elementa, ki bi upravičeval uporabo Direktive 2005/36, katere razlago predlaga, za isti spor.
- 47 Nazadnje, v predlogu za sprejetje predhodne odločbe ni nikjer navedeno, da nacionalno pravo napotuje na vsebino Direktive 2005/36.
- 48 Sodišče pa bi lahko tako napotitev – pri sprejetju ugotovitve, da mora odločiti o predlogu za sprejetje predhodne odločbe – vsekakor upoštevalo le, če bi bila ta napotitev razvidna iz predložitvene odločbe (glej v tem smislu sodbo z dne 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, točka 54).
- 49 Glede na vse zgornje preudarke in zlasti glede na to, da državljanica tretje države iz postopka v glavni stvari ne spada na osebno področje uporabe Direktive 2005/36, je treba ugotoviti, da razlaga člena 3(3), člena 21(1) in točke 5.1.1 Priloge V k tej direktivi ni potrebna za to, da bi predložitveno sodišče lahko izdalo sodbo.
- 50 Iz tega sledi, da predlog za sprejetje predhodne odločbe ni dopusten.

Stroški

- 51 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) razsodilo:

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je z odločbo z dne 8. avgusta 2024 vložilo Verwaltungsgericht Oldenburg (upravno sodišče v Oldenburgu, Nemčija), ni dopusten.

Podpisi